

מסכת טהרות

פרק ט

א. זיתים מאיימתי מהקבליין טמאה. משיזיעו זעת המעטן, אבל לא זעת פקפה, בדברי בית שמאי. רבי שמעון אומר, שעור זעה שלשה ימים. בית הלל אומרים, משיתחברו שלשה זה זהה. רבנן גמליאל אומר, משתקマー מלאכתו. וחכמים אומרים בדבריו:

ב. גם ר מלמסק אבל עתיד לקח, גם ר מלכח אבל עתיד ללוות, ארעו אבל, או משטה, או אנס, נפלו זבים וזבות מהלכים עליהם, טהורין. נפלו עליהם משקין טמאין, אין טמא אלא מקום מגען, ומה محل היוצא מהן טהור:

ג. נגמרה מלאכתו, הרי אלו מכשרים. נפלו עליהם משקין, טמאין. המחל היוצא מהן, רבי אליעזר מטהר, וחכמים מטמאין. אמר רבי שמעון, לא נחלק על המחל היוצא מן היותם, שהוא טהור. ועל מה נחלק. על היוצא מן הבור, שרבי אליעזר מטהר, וחכמים מטמאין:

ד. הגומר את זיתיו ושיר קפה אחת, יפנגה לעני הפהן, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, יוליך את המפתח מיד. רבי שמעון אומר,
מעט לעת:

ה. הפניה זיתים בכותש שימתנו שהיה נוחין לכתח, הרי אלו מכשרים. שימתנו שיימליךם, בית שמאי אומרים, מכשרים. ובית הלל אומרים, איןנו מכשרים. הפוץ זיתים בידים טמאות, טמאן:

ו. הפניה זיתיו בגג לגרגרם, אפילו הן רום אפה, איןנו מכשרים. נתנו בבית שילקו ועתיד להעלותם לגג, נתנו בגג שילקו או שיפתחם, הרי אלו מכשרין. נתנו בבית עד שיישמר את גגו או עד שיוליכם למקום אחר, איןנו מכשרין:

ז. רצה לטל מהן בד אחד או שני בדין, בית שמאי אומרים, קוצה בטמאה ומחפה בטלה. בית הלל אומרים, אף מחפה בטמאה. רבי יוסי אומר, חזר בקדמות של מטבח ומוליך לבית הבד בטמאה:

ח. השער שגמצא ברחים, אין טמא אלא מקום מגע. אם היה משקה מהילך, הכל טמא. גמצא על גבי העלים, ישאלו הבזדים לומר לא נגענו. אם היה נוגע באום, אפילו בשערת, טמא:

ט. גמצא על גבי פרודים, והוא נוגע בכביציה, טמא. פרודים על גבי פרודים, אף על פי שהוא נוגע בכביציה, אין טמא אלא מקום

מְגֻעוֹ. נִמְצָא בֵּין כַּמֶּל לְזִיתִים, טַהוֹר. נִמְצָא בְּגַג, הַמְעַטָּן טַהוֹר.
נִמְצָא בְּמַעַטָּן, הַגָּג טָמֵא. נִמְצָא שְׁרוֹף עַל הַזִּיתִים, וְכֵן מַטְלִית
מְהֻוָּה, טַהוֹר, שֶׁפֶל הַטְּמָאוֹת כְּשַׁעַת מַצִּיאָתָן: